DIREKTĪVAS

PADOMES DIREKTĪVA 2008/71/EK

(2008. gada 15. jūlijs)

par cūku identificēšanu un reģistrēšanu

(Kodificēta versija)

EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 37. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu,

ņemot vērā Eiropas Parlamenta atzinumu [1],

tā kā:

(1) Padomes Direktīva 92/102/EEK (1992. gada 27. novembris) par dzīvnieku identificēšanu un reģistrēšanu [2] ir vairākkārt būtiski grozīta [3]. Skaidrības un praktisku iemeslu dēļ minētā direktīva būtu jākodificē.

(2) Atbilstoši 3. panta 1. punkta c) apakšpunktam Padomes Direktīvā 90/425/EEK (1990. gada 26. jūnijs) par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm, kas piemērojamas Kopienā iekšējā tirdzniecībā ar noteiktiem dzīviem dzīvniekiem un produktiem, lai izveidotu iekšējo tirgu [4], dzīvnieki Kopienas iekšējai tirdzniecībai jāidentificē saskaņā ar Kopienas noteikumu prasībām un jāreģistrē tā, lai varētu noteikt sākotnējo vai tranzīta saimniecību, centru vai organizāciju. Līdz 1993. gada 1. janvārim minētās identifikācijas un reģistrācijas sistēmas bija jāpaplašina, attiecinot tās arī uz dzīvnieku apriti katras dalībvalsts teritorijā.

(3) Padomes Direktīvas 91/496/EEK (1991. gada 15. jūlijs), ar ko nosaka principus attiecībā uz tādu dzīvnieku veterināro pārbaužu organizēšanu, kurus Kopienā ieved no trešām valstīm [5], 14. pantā ir noteikts, ka šādu dzīvnieku identifikācija un reģistrācija, kā tā paredzēta Direktīvas 90/425/EEK 3. panta 1. punkta c) apakšpunktā, jāveic pēc minēto pārbaužu izdarīšanas, izņemot nokaušanai paredzētus dzīvniekus un reģistrētus zirgus.

(4) Lai pareizi piemērotu šo direktīvu, jānodrošina ātra un efektīva informācijas apmaiņa starp dalībvalstīm. Kopienas noteikumi ir izklāstīti Padomes Regulā (EK) Nr. 515/97 (1997. gada 13. marts) par dalībvalstu pārvaldes iestāžu savstarpēju palīdzību un sadarbību starp tām un Komisiju, lai nodrošinātu muitas un lauksaimniecības tiesību aktu pareizu piemērošanu [6], un Padomes Direktīvā 89/608/EEK (1989. gada 21. novembris) par dalībvalstu pārvaldes iestāžu savstarpēju palīdzību un sadarbību starp tām un Komisiju, lai nodrošinātu pareizu tiesību aktu piemērošanu veterinārijas un zootehnikas jautājumos [7].

(5) Dzīvnieku turētājiem savās saimniecībās būtu jāveic dzīvnieku uzskaite, pastāvīgi atjauninot reģistru. Personām, kas iesaistītas dzīvnieku tirdzniecībā, būtu jāveic savu darījumu uzskaite. Minētajiem reģistriem pēc pieprasījuma vajadzētu būt pieejamiem kompetentajai iestādei.

(6) Lai spētu ātri un precīzi sekot dzīvnieku pārvietošanai, dzīvniekus būtu jāspēj identificēt. Lēmums par marķējuma veidu būtu jāpieņem kaut kad vēlāk, un līdz tāda lēmuma pieņemšanai būtu jāsaglabā valstīs pieņemtās identifikācijas sistēmas attiecībā uz pārvietošanu vienīgi attiecīgās valsts iekšējā tirgū.

(7) Gadījumos, kad dzīvniekus pārvieto no saimniecības tieši uz kautuvi, būtu jāparedz iespēja neievērot prasības attiecībā uz marķējumu. Šie dzīvnieki tomēr būtu jāidentificē, lai būtu iespējams fiksēt to izcelsmes saimniecību.

([1]) 2008. gada 11. marta Atzinums (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēts).
([2]) OV L 355, 5.12.1992., 32. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Regulu (EK) Nr. 21/2004 (OV L 5, 9.1.2004., 8. lpp.).
([3]) Skatīt I pielikuma A daļu.
([4]) OV L 224, 18.8.1990., 29. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2002/33/EK (OV L 315, 19.11.2002., 14. lpp.).
([5]) OV L 268, 24.9.1991., 56. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2006/104/EK (OV L 363, 20.12.2006., 352. lpp.).
([6]) OV L 82, 22.3.1997., 1. lpp. Regulā grozījumi izdarīti ar Regulu (EK) Nr. 807/2003 (OV L 122, 16.5.2003., 36. lpp.).
([7]) OV L 351, 2.12.1989., 34. lpp.

(8) Būtu jāparedz iespēja atcelt to turētāju reģistrāciju, kuri dzīvniekus audzē personīgiem mērķiem, un uzskaites veikšanas kārtību, lai ņemtu vērā dažus īpašus gadījumus.

(9) Dzīvniekiem, kuru marķējums ir kļuvis nesalasāms vai ir pazaudēts, būtu jāpiestiprina jauns marķējums, kas ļauj noteikt saikni ar iepriekšējo marķējumu.

(10) Šī direktīva nedrīkstētu skart īpašās prasības, kas izklāstītas Komisijas Lēmumā 89/153/EEK (1989. gada 13. februāris) attiecībā uz paraugu, kas paņemti atlikumu pārbaudei, atbilstību dzīvniekiem un to izcelsmes saimniecībām [1], vai jebkurus attiecīgos piemērošanas noteikumus, kas noteikti saskaņā ar Direktīvu 91/496/EEK.

(11) Būtu jāparedz kārtība, kādā pārvaldības komiteja pieņem visus šīs direktīvas īstenošanai vajadzīgos noteikumus.

(12) Šī direktīva nedrīkstētu iespaidot dalībvalstu pienākumus attiecībā uz termiņiem, kad tām direktīva jātransponē savos tiesību aktos, kā izklāstīts I pielikuma B daļā,

IR PIEŅĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

Šajā direktīvā ir paredzētas obligātās prasības cūku identificēšanai un reģistrēšanai, neskarot sīkāk izstrādātus Kopienas noteikumus, ko var paredzēt ar mērķi apkarot vai ierobežot slimības.

To piemēro, neskarot Lēmumu 89/153/EEK un īstenošanas noteikumus, kas paredzēti saskaņā ar Direktīvu 91/496/EEK.

2. pants

Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

a) "dzīvnieks" ir jebkurš *Suidae* dzimtas dzīvnieks, izņemot savvaļas cūkas, kā tās definētas 2. panta b) punktā Padomes Direktīvā 2001/89/EK (2001. gada 23. oktobris) par Kopienas pasākumiem klasiskā cūku mēra kontrolei [2];

b) "saimniecība" ir jebkurš uzņēmums, konstrukcija vai, attiecībā uz saimniecībām brīvā dabā, jebkura vieta, kur dzīvniekus tur, audzē vai pārdod;

c) "turētājs" ir jebkura fiziska vai juridiska persona, kas atbild par dzīvniekiem, kaut arī tikai uz laiku;

d) "kompetentā iestāde" ir dalībvalsts centrālā iestāde, kuras kompetencē ir veikt veterinārās pārbaudes, vai jebkura iestāde, kurai tā deleģējusi minētās tiesības, lai īstenotu šo direktīvu;

e) "tirdzniecība" ir tirdzniecība, kā tā definēta Direktīvas 90/425/EEK 2. panta 3. punktā.

3. pants

1. Dalībvalstis nodrošina, ka:

a) kompetentās iestādes rīcībā ir ar jaunākajiem datiem papildināti visu to saimniecību saraksti, kuras atrodas tās teritorijā un kurās audzē dzīvniekus, uz ko attiecas šī direktīva, precizējot dzīvnieku turētājus; tādām saimniecībām jāpaliek minētajā sarakstā vismaz trīs gadus pēc brīža, kad saimniecībā vairs nav dzīvnieku. Minētajā sarakstā jāiekļauj arī marķējums vai marķējumi, kas dod iespēju identificēt saimniecību saskaņā ar 5. panta 2. punkta pirmo daļu un 8. pantu;

b) Komisija un kompetentā iestāde var piekļūt visai informācijai, kas iegūta saskaņā ar šo direktīvu.

2. Saskaņā ar Direktīvas 90/425/EEK 18. pantā minēto procedūru dalībvalstis var atļaut izslēgt no šā panta 1. punkta a) apakšpunkta saraksta fiziskās personas, kuras audzē vienu dzīvnieku pašu vajadzībām vai lietošanai pārtikā, vai, ņemot vērā konkrētus apstākļus, ja minētajam dzīvniekam pirms jebkuras pārvietošanas ir veiktas šajā direktīvā noteiktās pārbaudes.

4. pants

1. Dalībvalstis nodrošina, ka visi turētāji, kas ietverti 3. panta 1. punkta a) apakšpunkta sarakstā, uztur reģistru, kurā norādīts saimniecībā esošo dzīvnieku skaits.

Minētajā reģistrā ieraksta arī atjauninātus datus par visiem pārvietošanas gadījumiem (dzīvnieku skaitu, uz ko attiecas katra ievešanas un izvešanas darbība), vismaz veicot kopēju pārvietošanu, pēc vajadzības norādot dzīvnieku izcelsmi vai galamērķi un šādas pārvietošanas datumu.

[1] OV L 59, 2.3.1989., 33. lpp.
[2] OV L 316, 1.12.2001., 5. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Komisijas Lēmumu 2007/729/EK (OV L 294, 13.11.2007., 26. lpp.).

Identifikācijas marķējumu, ko lieto saskaņā ar 5. un 8. pantu, norāda visos gadījumos.

Attiecībā uz tīršķirnes cūkām un hibrīdcūkām, kas saskaņā ar Padomes Direktīvu 88/661/EEK (1988. gada 19. decembris) par zootehniskajiem standartiem, kas piemērojami tīršķirnes vaislas cūkām [1], ierakstītas ciltsgrāmatā, saskaņā ar Direktīvas 90/425/EEK 18. pantā minēto procedūru var atzīt alternatīvu reģistrācijas sistēmu, kuras pamatā ir individuāla identificēšana, kas dod iespēju identificēt dzīvniekus, ja vien tā piedāvā garantijas, kuras līdzvērtīgas reģistra piedāvātajām.

2. Dalībvalstis nodrošina arī to, ka:

a) katrs dzīvnieku turētājs pēc pieprasījuma sniedz kompetentajai iestādei visu informāciju par to dzīvnieku izcelsmi, identifikāciju un, vajadzības gadījumā, galamērķi, kas bijuši viņa īpašumā un ko viņš audzējis, pārvadājis, pārdevis vai nokāvis;

b) visi to dzīvnieku turētāji, kuri jāved uz tirgu vai savākšanas centru vai no tirgus vai savākšanas centra, tirgū vai savākšanas centrā tirgus dalībniekam, kurš ir dzīvnieku pagaidu turētājs, iesniedz dokumentu ar sīkām ziņām par dzīvniekiem.

Minētais tirgus dalībnieks var izmantot dokumentus, kas iegūti saskaņā ar pirmo daļu, lai izpildītu pienākumus, kas noteikti 1. punkta trešajā daļā;

c) reģistri un informācija ir pieejama saimniecībā un pēc pieprasījuma kompetentajai iestādei minimālo termiņu, ko nosaka kompetentā iestāde, bet ne mazāk kā trīs gadus.

5. pants

1. Dalībvalstis nodrošina, ka tiek ievēroti šādi vispārīgi principi:

a) identifikācijas marķējums jāpiestiprina, pirms dzīvniekus izved no saimniecības, kurā tie dzimuši;

b) nevienu marķējumu nedrīkst noņemt vai aizstāt bez kompetentās iestādes atļaujas.

Ja marķējums kļūst nesalasāms vai to pazaudē, piestiprina jaunu marķējumu saskaņā ar šo pantu;

c) turētājs katru jaunu marķējumu ieraksta 4. pantā minētajā reģistrā, lai izveidotu saikni ar iepriekšējo marķējumu, kas bija piestiprināts dzīvniekam.

2. Dzīvnieki pēc iespējas drīzāk un noteikti pirms izvešanas no saimniecības jāmarķē ar krotāliju vai tetovējumu, kas dod iespēju noteikt saimniecību, no kuras tie atvesti, un norāda uz jebkuru pavaddokumentu, kurā jābūt minētai šādai krotālijai vai tetovējumam, kā arī uz sarakstu, kas minēts 3. panta 1. punkta a) apakšpunktā.

Atkāpjoties no Direktīvas 90/425/EEK 3. panta 1. punkta c) apakšpunkta otrās daļas, dalībvalstis var piemērot savas valsts sistēmas jebkurai dzīvnieku pārvietošanai to teritorijās. Šādām sistēmām jānodrošina iespēja identificēt saimniecību, no kuras ir dzīvnieki, un saimniecību, kurā tie dzimuši. Dalībvalstis paziņo Komisijai par sistēmām, kuras tās gatavojas ieviest šim mērķim. Saskaņā ar Direktīvas 90/425/EEK 18. pantā minēto procedūru dalībvalsti var lūgt izdarīt grozījumus tās sistēmā, ja tā neatbilst šai prasībai.

Dzīvniekiem ar pagaidu marķējumu, kas ļauj identificēt sūtījumu, visā to pārvadāšanas laikā jābūt pievienotam dokumentam, kas ļauj noteikt to izcelsmi, īpašnieku, nosūtīšanas vietu un galamērķi.

6. pants

1. Ja galamērķa dalībvalsts kompetentā iestāde nolemj nepaturēt identifikācijas marķējumu, kas dzīvniekam piešķirts izcelsmes saimniecībā, tad visus izdevumus, kas saistīti ar marķējuma nomaiņu, apmaksā minētā iestāde. Ja marķējumu šādi nomaina, tad fiksē saikni starp identifikāciju, ko piešķīrusi nosūtīšanas dalībvalsts kompetentā iestāde, un jauno identifikāciju, ko piešķīrusi galamērķa dalībvalsts kompetentā iestāde; minēto saikni ieraksta reģistrā, kas paredzēts 4. pantā.

Pirmajā daļā minēto iespēju nevar izmantot attiecībā uz nokaušanai paredzētiem dzīvniekiem, ko importē saskaņā ar 8. pantu, ja tiem nav jauna marķējuma saskaņā ar 5. pantu.

2. Ja dzīvnieki ir pārdoti, tad galamērķa dalībvalsts kompetentā iestāde Direktīvas 90/425/EEK 5. panta mērķiem var izmantot Direktīvas 89/608/EEK 4. pantu, lai iegūtu informāciju par dzīvniekiem, to izcelsmes ganāmpulku un jebkuru pārvietošanu.

[1] OV L 382, 31.12.1988., 36. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Regulu (EK) Nr. 806/2003 (OV L 122, 16.5.2003., 1. lpp.).

7. pants

Dalībvalstis nodrošina, ka visa informācija, kas attiecas uz tādu dzīvnieku pārvietošanu, kuriem nav pievienots veterinārijas vai zootehnikas tiesību aktos prasītais sertifikāts vai dokuments, pēc pieprasījuma minimālo termiņu, ko paredz kompetentā iestāde, ir pieejama pēdējai minētajai iestādei.

8. pants

Visus dzīvniekus, ko importē no kādas trešās valsts un kam veiktas Direktīvā 91/496/EEK paredzētās pārbaudes, un kas paliek Kopienas teritorijā, trīsdesmit dienās pēc šo pārbaužu veikšanas un jebkurā gadījumā pirms to pārvietošanas identificē ar šīs direktīvas 5. pantam atbilstīgu marķējumu, ja vien galamērķa saimniecība nav kautuve, kas atrodas tās kompetentās iestādes teritorijā, kura atbild par veterinārajām pārbaudēm, un ja vien dzīvnieks netiek faktiski nokauts minētajā 30 dienu termiņā.

Konstatē saikni starp trešās valsts noteikto identifikāciju un identifikāciju, ko piešķīrusi galamērķa dalībvalsts. Minēto saikni ieraksta reģistrā, kas minēts 4. pantā.

9. pants

Dalībvalstis paredz vajadzīgos administratīvos un/vai soda pasākumus, lai sodītu par jebkuru Kopienas veterināro tiesību aktu pārkāpumu, ja tiek konstatēts, ka marķēšana, identificēšana vai uzskaites veikšana, kas minēta 4. pantā, nav veikta saskaņā ar šīs direktīvas prasībām.

10. pants

Dalībvalstis dara zināmus Komisijai tos savu tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

11. pants

Direktīvu 92/102/EEK, kā tā grozīta ar aktiem, kā izklāstīts I pielikuma A daļā, atceļ, neskarot dalībvalstu pienākumus attiecībā uz termiņiem, kad tām direktīva jātransponē savos tiesību aktos, kā izklāstīts I pielikuma B daļā.

Atsauces uz atcelto direktīvu uzskata par atsaucēm uz šo direktīvu un tās lasa saskaņā ar atbilstības tabulu II pielikumā.

12. pants

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

13. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Briselē, 2008. gada 15. jūlijā

Padomes vārdā —
priekšsēdētājs
M. BARNIER

I PIELIKUMS

A DAĻA

Atceltā direktīva ar turpmāko grozījumu sarakstu

(minēta 11. pantā)

Padomes Direktīva 92/102/EEK (OV L 355, 5.12.1992., 32. lpp.)	
1994. gada Pievienošanās akta I pielikuma V.E.I.4.6. punkts (OV C 241, 29.8.1994., 21. lpp.)	
Padomes Regula (EK) Nr. 21/2004 (OV L 5, 9.1.2004., 8. lpp.)	vienīgi 15. pants

B DAĻA

Termiņu saraksts transponēšanai valstu tiesību aktos

(minēts 11. pantā)

Direktīva	Termiņš transponēšanai ([1])
92/102/EEK	31.12.1993. ([2]) 31.12.1995. ([3])

([1]) Termiņa noteikšana šīs direktīvas transponēšanai valsts tiesību aktos līdz 1994. gada 1. janvārim neskar Direktīvā 90/425/EEK paredzēto veterinārās pārbaudes atcelšanu pie robežām (skatīt Direktīvas 92/102/EEK 11. panta 3. punktu).
([2]) Attiecībā uz cūku dzimtas dzīvniekiem (skatīt Direktīvas 92/102/EEK 11. panta 1. punkta pirmo ievilkumu).
([3]) Somijai attiecībā uz prasībām liellopiem, cūkām, aitām un kazām (skatīt Direktīvas 92/102/EEK 11. panta 1. punkta otro ievilkumu).

II PIELIKUMS

ATBILSTĪBAS TABULA

Direktīva 92/102/EEK	Šī direktīva
1., 2. un 3. pants	1., 2. un 3. pants
4. panta 1. punkta a) apakšpunkts	4. panta 1. punkts
4. panta 2. punkts	—
4. panta 3. punkts	4. panta 2. punkts
5. panta 1. punkta a), b) un c) apakšpunkts	5. panta 1. punkta a), b) un c) apakšpunkts
5. panta 1. punkta d) apakšpunkts	—
5. panta 3. punkts	5. panta 2. punkts
6. līdz 9. pants	6. līdz 9. pants
10. pants	—
11. panta 1. punkts	—
11. panta 2. punkts	10. pants
11. panta 3. punkts	—
—	11. pants
—	12. pants
12. pants	13. pants
—	I pielikums
—	II pielikums